

Arrest

nr. 172 111 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die respectievelijk verklaren van Syrische en Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers vroegen op 14 augustus 2015 asiel aan in België.

1.2. Op 5 november 2015 werd een overnameverzoek gericht tot de Spaanse autoriteiten, die zich akkoord verklaarden op 12 november 2015.

1.3. Op 8 december 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze luidt als volgt met betrekking tot eerste verzoeker:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.08.2015 asiel in België. Hij legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer (...), afgegeven op 31.10.2007 en geldig tot 30.10.21013, een op 26.05.2004 afgegeven huwelijksakte; paspoorten van Syrië van dochter E. en zoon M.; een uittreksel van de geboorteakte van E. en de geboorteakte van M., afgegeven te Agadir op 17.08.2009. Vingerafdruckenonderzoek toont aan dat betrokkene op 25.05.2015 asiel vroeg in Melilla (Spanje).

De betrokkene werd gehoord op 27.10.2015 en verklaarde dat hij Libië, waar hij sinds 1996 verbleef, in april 2015 verliet en via Algerije naar Marokko reisde. Na een verblijf van een maand reisde hij vanuit Marokko het grondgebied van de lidstaten binnen via Melilla (Spanje). Hij stelde dat de Spaanse instanties alle Syriërs binnen lieten, dat zijn vingerafdrucken werden genomen vanwege veiligheidsredenen en dat hij geen asiel vroeg in Spanje. De betrokkene vervolgde zijn weg naar België, waar hij op 13.08.2015 aankwam.

Op 05.11.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 12.11.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij en zijn echtgenote besloten asiel te vragen in België omdat zijn vrouw een Franstalige opvoeding genoot. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat Spanje op het ogenblik van zijn verblijf in een crisis verkeerde en hij ook als hij bescherming zal verkrijgen toch op straat zal dienen te slapen.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte wel gewag van een in Noorwegen in de hoedanigheid van vluchteling verblijvende halfbroer.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria ende mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat de betrokkene de wens uitdrukte in België te willen blijven. Hieromtrent wijzen we er op dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens hem wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een overdracht aan Spanje. We merken op dat de betrokkene na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek volhield dat hij geen asiel vroeg in Spanje. Hij maakte verder geen gewag van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We stellen vast dat de betrokkene dan ook middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat een overdracht aan Spanje een reëel risico zou betekenen op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij wel asiel vroeg in Spanje.

Betreffende zijn opmerking dat hij ook als hij bescherming zal verkrijgen in Spanje toch op straat zal dienen te slapen wijzen we er op dat personen, die bescherming verwerven in Spanje, onder dezelfde voorwaarden als Spaanse staatsburgers beroep kunnen doen op sociale bijstand.

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

In verband hiermee verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en

2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft bepaalde aspecten van de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers is volgens ons onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties."

Ten aanzien van vierde verzoekster:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.08.2015 asiel in België. Ze legde een paspoort van Marokko met nummer (...), afgegeven op 20.03.2015 en geldig tot 20.03.2020, voor.

De betrokkene werd gehoord op 27.10.2015 en verklaarde dat ze Libië, waar ze sinds 2003 verbleef, in maart 2015 verliet en via Algerije naar Marokko reisde. Na een verblijf van anderhalve maand reisde ze vanuit Marokko het grondgebied van de lidstaten binnen via Melilla (Spanje). De betrokkene stelde dat haar vingerafdrukken werden genomen en dat ze geen asiel vroeg in Spanje. Na een verblijf van twee dagen in Melilla vervolgde de betrokkene via de steden Malaga en Madrid en via Frankrijk haar weg naar België, waar ze op 13.08.2015 aankwam.

Op 05.11.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 12.11.2015 instemden met de terugname van de betrokkene en haar kinderen met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat België een goed en stabiel land is. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat ze in België wil blijven, de Spaanse instanties vluchtelingen niet respecteren, vanwege de crisis geen mensen willen opvangen en het volgens de betrokkene algemeen gekend is dat het niet goed gaat met Spanje.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat de betrokkene de wens uitdrukte in België te willen blijven. Hieromtrent wijzen we er op dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens haar wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een overdracht aan Spanje, maar zich beperkte tot de vage bewering dat de Spaanse instanties vluchtelingen niet respecteren, vanwege de crisis geen mensen willen opvangen. De betrokkene maakte

geen gewag van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We stellen vast dat de betrokkene dan ook middels haar verklaringen niet aannemelijk maakt dat een overdracht aan Spanje een reëel risico zou betekenen op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de opwerping van de betrokkene dat de Spaanse instanties vluchtelingen niet respecteren benadrukken we dat de betrokkene deze bewering niet nader duidt en geen elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van haar bewering te beoordelen.

Betreffende het argument dat Spanje in een crisis verkeert merken we op dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111)

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

In verband hiermee verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of

artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft bepaalde aspecten van de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers is volgens ons onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 17 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij lichten het middel toe als volgt:

“1.

Aangezien het passend is dat België het verzoek van de verzoekers om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat de verzoekers, als asielzoeker in het Kader van de Dublin-III Verordening behoren tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoekers uw aandacht wensen te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat De verzoeker in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en gebrek aan toegang tot justitie.

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd kunnen worden.

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: "Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations. " (REPORT, Commissioner for Human Rights, Report by Nils Muiznieks following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013, 30 pages
Voor Lien internet: <https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2389885&SecMode=1&DocId=2077824&Usage=2>)

Vrije vertaling: "Verschillende gesprekspartners benadrukten ook dat de economische en financiële moeilijkheden dat Spanje gekend heeft gevolgen heeft op erkende vluchtelingen, die naar verluidt niet meer profiteren van andere steunprogramma's of financiële steun dan wat al wordt geleverd door internationale organisaties »

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderstreept dat: "the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...]

However, concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Spécial Rapporteur is concerned that this légal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Spécial Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the détermination of refugee status, takes décisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)" (Assemblée générale des Nations unies, Conseil des droits de l'homme, 23ème session, Rapport du Rapporteur spécial sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui y est associée, http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A_HRC23_56_Add.2-French.pdf):

Vrije vertaling: "De autoriteiten moeten de discriminerende praktijk van etnische profilering die doelt op migranten en ze stigmatiseert in stop-and-search operaties krachtig bestrijden, en alle gevallen van racistisch gemotiveerd misbruik door leden van de rechtskrachten te bestraffen. [...] De commissaris is bezorgd over de steeds frequentere meldingen van mishandeling of discriminerende behandeling van migranten door wetshandhavers. [...]

Echter, bezorgdheid blijft bestaan over de daadwerkelijke uitvoering van de wet. In het bijzonder; werd gemeld dat besluiten nog moeten genomen worden voor de complète uitvoering ervan, maar in 2012 kondigde de regering vooruitgang aan bij het opstellen van dergelijke besluiten. Bij het ontbreken van deze decreten, kan een deel van de gewaarborgde rechten van deze wet niet worden uitgeoefend in de praktijk. De spéciale rapporteur is bezorgd dat deze juridische leegte kan leiden tot eenzijdige en discretionaire interpretatie van het asielrecht door de desbetreffende staatambtenaren, met een risico van discriminerende praktijken en een gebrek aan garanties voor asielzoekers. De spéciale rapporteur is ook bezorgd over rapporten dat de Spaanse Commissie, overheidsinstantie die verantwoordelijk is voor de bepaling van de status van vluchteling, beslissingen neemt en het asielbeleid bepaalt die niet altijd in overeenstemming is met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en het beleid en de standpunten van het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde ».

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje.

Dat een rapport van de Comisión Española de Ayuda al Refugiado, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn:

"Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Comisión Española de Ayuda al Refugiado, « La situación de las personas refugiadas en España », Informe 2012

Report for the Human Rights Commission of the Council of Europe.pdf. p.4) Vrije vertaling: "Spaans CIE (Spaanse Opvangcentrum) worden vaak gebouwd op de voormalige gevangenissen, militaire of politiegebouwen in slechte bouwkundige omstandigheden . Zelfs nieuwe gebouwen (Valencia of Barcelona) vertonen ernstige

tekortkomingen zoals overbevolking in de cellen, een tekort aan gemeenschappelijke ruimte , gebrek aan ventilatie en onvoldoende patio's. Gedetineerden beschikken niet over hygiënische producten of adequate kleding »

Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers.

Dat de levensomstandigheden in de centra waar asielzoekers verblijven mensonwaardig zijn: «r Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización⁶. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla » (Comisión Española de Ayuda al Refugiado, « La situación de las personas refugiadas en España »

Informe 2012 [http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-rie-OF-AR](http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-rie-OF-AR.pdf) p. 162) .

Vrije vertaling :

"Deze maken melding van overbevolking , gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes, verboden wc en douches 's nachts toegang, gebrek aan privacy in deze plaatsen, extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen. Als voor persoonlijke hygiëne, zou je kunnen zeggen dat deze afwezig is , ankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep, een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn, dag en nacht , geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die men dagelijks gebruikt, en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant .omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen. "

Aangezien de European Union Agency For Fundamental rights het rapport « Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile» (FRA, «Accès à des recours efficaces, la perspective des demandeurs d'asile : rapport thématique », 2010, 48 pages.

Voir Lien internet: <http://fra.europa.eu/fr/Dublication/2013/acces-des-recours-efficaces-la-perspective-des-demandeurs-dasile-rapport-thematique>) stelt dat :

* C'est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

« Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l'Espagne, la Grèce, l'Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d'information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]

« >4 l'exception de l'Espagne, de la Grèce, de l'Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d'office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande. En Espagne, plusieurs demandeurs d'asile vivant en province n'avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]

Les longs temps d'attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays - y compris l'Allemagne, l'Espagne et la Slovaquie - les répondants affirmaient ne pas s'être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovaquie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...]

Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour »

Vrije vertaling : "Het is in Spanje dat er het minst informatie was over het recht van beroep. "Echter, in sommige landen, waaronder Cyprus, Spanje, Griekenland, Italië, Litouwen, Portugal, Slowakije en Zweden, was er een gebrek aan informatie of verwarring over de juiste tijdslimieten voor het beroep [...] Met uitzondering van Spanje, Griekenland, Italië, Litouwen, Portugal, Slowakije en Zweden (en Denemarken, waar het beroep ambtshalve wordt ingesteld), waren de respondenten over het algemeen bewust van de tijdslimieten bepaald door de wet[...]

Wat betreft Spanje, Polen en Roemenië, werden moeilijkheden gerapporteerd bij het verkrijgen van de documenten die verplicht zijn om hun aanvraag te ondersteunen. In Spanje hadden meerdere asielzoekers die in de provincies woonden nooit hun advocaten, gevestigd in Madrid, ontmoet [...]

De ondervraagden getuigden over het lange wachten voordat de hoorzitting gepland wordt in Griekenland en Spanje. [...] In een derde groep landen - waaronder Duitsland, Spanje en Slovenië - zeiden de respondenten dat ze zich helemaal niet hadden mogen uitspreken.

[...] In drie gevallen (Spanje, Portugal en Slovenië), werd een hoorzitting gehouden zonder interpretatie, zelfs indien verzoekers zich niet konden uitdrukken in de taal van de procedure of het slechts een beetje spraken [...]

De praktijken van de UNHCR zijn divers: negatieve besluiten bestaande uit slechts drie standaard paragrafen in Griekenland; beslissingen waarin de redenen, met meer informatie beschikbaar is in het bestand, zoals in Italië en Spanje, [...]

In Cyprus en Spanje zeiden de asielzoekers dat zij op de hoogte van de afwijzing van hun aanvraag waren slechts wanneer zij de vraag stelden bij de autoriteiten of ze hen hadden benaderd om hun residentie te verlengen »

Dat men kan lezen op de internetsite van de UNHCR in «Aperçu 2015-Espagne »

(<http://www.unhcr.fr/pages/4aae621d85f.html>) dat :

« Pendant les sept premiers mois de 2014, plus de 87 000 personnes sont arrivées en Italie par mer, essentiellement depuis l'Erythrée et la République arabe syrienne. Soucieux de réduire les risques liés à ces voyages, en octobre 2013, le Gouvernement italien a lancé opération Mare Nostrum, qui a sauvé plus de 100 000 personnes. L'Espagne et la Grèce ont aussi enregistré une hausse des arrivées.

La situation économique dans la région a eu un impact sur la capacité et la volonté de beaucoup de pays de renforcer leurs systèmes de protection. Les mesures d'austérité ont aussi frappé les organisations de la société civile qui assurent des services à l'intention des demandeurs d'asile et des réfugiés. La xénophobie et l'intolérance ont causé des incidents de discrimination et de violence. La réaction des États a été essentiellement de viser à faire baisser les mouvements irréguliers, notamment par des contrôles plus stricts aux frontières et la détention, ou la pénalisation de l'entrée illégale »

Vrije vertaling. Tijdens de eerste zeven maanden van 2014 zijn er meer dan 87 000 mensen aangekomen in Italië over zee, voornamelijk uit Eritrea en de Syrische Arabische Republiek oktober 2013 de Mare Nostrum operatie, die meer dan 100 000 mensen gered heeft. Spanje en Griekenland hebben ook een toename van aankomsten geregistreerd.

De economische situatie in de regio heeft een invloed gehad op de mogelijkheid en de bereidheid van veel landen om hun beschermingsystemen te versterken. De bezuinigingen hebben ook druk op de maatschappelijke organisaties gezet die verantwoordelijk zijn voor diensten voor asielzoekers en vluchtelingen. Xenofobie en intolerantie hebben gevallen van discriminatie en geweld veroorzaakt. De reactie van de Staten was in wezen gericht om onregelmatige bewegingen te beperken, voornamelijk door middel van strengere grenscontroles en detentie, of de strafbaarstelling van illegale binnenkomst. »

De UNHCR heeft aangeduid dat de organisatie zal « veiller à ce que la gestion des frontières soit plus sensible aux principes de la protection. Le Haut Commissariat encouragera les solutions de remplacement à la détention. Il plaidera également pour des conditions d'accueil qui respectent les normes internationales minimales » ;

Vrije vertaling : « zorgen dat het grensbeheer gevoeliger is voor de principes van bescherming . UNHCR zal de alternatieven voor detentie aanmoedigen. De organisatie zal ook pleiten voor de opvangvoorzieningen om internationale minimumnormen te voldoen » ;

Aangezien op 19 november 2014 FEDASIL hieromtrent ook een beslissing heeft vrijgegeven waarin ze stelt dat « les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Espagne ne sont pas conformes au respect de la dignité humaine, ce qui ressort effectivement de divers rapports sur la question [...] Compte tenu des éléments invoqués, [...], l'Agence considère que vous vous trouvez dans des

circonstances particulières de nature à justifier la prolongation de l'aide matérielle à votre égard pour des motifs liés au respect de la dignité humaine » (pièce 3);

Vrije vertaling : "Opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zijn niet in overeenstemming met het respect voor de menselijke waardigheid, zo blijkt uit verschillende rapporten over de kwestie [...] Gezien de ingeroepen elementen, [...], het agentschap is van mening dat u zich in bijzondere omstandigheden bevindt om de uitbreiding van de materiële hulp te rechtvaardigen om redenen die verband houden met respect voor de menselijke waardigheid »

Dat daarnaast ook een rapport, daterend van 31.03.2015, van « Freedom House », stelt dat « Human Rights Watch raised concerns in 2014 about how budget cuts are affecting vulnerable groups. It highlighted high unemployment, restrictions on access to health care, de facto ségrégation of migrant neighborhoods, and anti-Roma sentiment. Racial profiling during police checks is also a persistent problem »;

Vrije vertaling : « de NGO " Human Rights Watch " heeft in 2014 zijn bezorgdheid geuit over hoe de bezuinigingen invloed hebben op kwetsbare groepen; de organisatie benadrukte de hoge werkloosheid, beperkingen op de toegang tot de gezondheidszorg, de facto segregatie van allochtone buurten en anti - Roma gevoelens en vermeldde ook racial profiling tijdens politiecontroles als een hardnekkig probleem »;

Dat op 26.03.2015 de NGO "Amnesty International" een zorgwekkend artikel schreef over de situatie van de migranten in Spanje (<https://www.amnestv.org/press-releases/2015/03/spain-two-pronqed-assault-targets-riqhts-and-freedoms/>);

Dat er hervormingen plaatsvinden inzake terrorisme, strafrecht en migratierecht ;

Dat Gauri Van Gulik, vice-directeur van Amnesty International voor Europa hieromtrent heeft verklaard dat "Aujourd'hui est un jour sombre pour l'Espagne avec ces réformes représentent une attaque multi-volets sur un radeau de droits" (<http://www.refworld.org/topic.50ffbce4c9.50ffbce410e,54f07d99c.0,AMNESTY..html>);

Vrije vertaling « Vandaag is het een sombere dag voor Spanje. Deze hervormingen betekenen een meervoudige aanslag op een vlot van rechten » ;

Dat één van de hervormingen de legalisatie van een automatische en collectieve verdrijving inhoudt van migranten en vluchtelingen afkomstig van de grenzen van Ceuta en Melilla. Het gaat hier over een nieuwe administratieve praktijk, de verdrijving aan de grens ;

Dat Gauri van Gulik hierover verklaart « Au lieu de mettre fin à cette pratique illégale, le gouvernement fait ses propres règles et piétinant les droits de ces personnes et les propres obligations internationales de l'Espagne » ;

Vrije vertaling : « in plaats van een einde te maken aan deze illegale praktijken, handhaaft de regering haar eigen regels d.m.v. de rechten van deze personen en haar internationale verplichtingen te negeren »;

Dat deze wettelijke hervormingen zorgwekkend zijn en stellen in vraag het respect van het non-refoulement principe door de Spaanse autoriteiten ;

Dat, in fine, we wensen te benadrukken dat ook het rapport van de Hoog Commissaris voor Vluchtelingen van juni 2014 (stuk 8) aangeeft dat de situatie in Ceuta en Mellila desastreus is ; dat het rapport inderdaad onderlijnt dat de migranten geen kans hebben op bescherming en geen degelijke middelen hebben om toegang te krijgen tot het asielsysteem ; anderzijds is er nog geen identificatiesysteem ontwikkeld om deze kwetsbare mensen te helpen ;

Hieromtrent moedigt de Hoog Commissaris Spanje aan om het wettelijke kader te respecteren, genoeg informatie te bieden over internationale bescherming aan de migranten die het nodig hebben en meer plaatsen in centra te bieden ;

Dat, in het algemeen, de Hoog Commissaris benadrukt dat de lengte van de procédures in het hele territorium van Spanje te lang zijn en de fundamentele rechten van de migranten niet respecteren ;

Dat het rapport van het European Committee for the prévention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punsihment (CPT) dezelfde problematieken aanstipt (https://www.defensordelpueblo.es/wp-content/informesMNPEspania/europa/1_INFORME_CPT_2014.pdf) en meer bepaald een illustratief incident over een migrant zonder papieren die onderworpen werd aan stokslagen en een complété inadéquate behandeling door de autoriteiten ; Het comité benadrukt ook de slechte leefomstandigheden in de CIE en de repetitieve inbreuken aan de wet vanwege de Spaanse regering ;

Dat, in zijn beslissing van 1.08.2014 (n°127 769), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het principe herhaalt van het geval waarin de aanwezigheid van substantiële gronden voor een reëel risico van de behandeling verboden door artikel 3 van het EVRM, is het noodzakelijk om niet alleen de waarschijnlijke

gevolgen van een terugkeer naar het land waar de aanvrager eerst was te beoordelen maar ook de algemene situatie dit land;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ons eraan herinnert dat "met betrekking tot de algemene situatie in een land het EHRM vaak belang hecht aan de informatie in recente rapporten van onafhankelijke internationale organisaties die de mensenrechten verdedigen zoals Amnesty International of overheidsbronnen"

Dat er dus aangetoond werd aan de hand van de verschillende rapporten van internationale organisaties dat de situatie in Spanje inzake migratie niet positief is ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procédures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielprocedure in Europa schendt;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van de verzoeker hij blootgesteld zou worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of De verzoeker bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat de rapporten die in dit beroep werden aangehaald recenter zijn dan de geciteerde bronnen in de beslissing van de tegenpartij;

Dat het simpele feit dat de verzoeker niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft.

Dat bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reële risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengen;

Dat Uw Raad heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M. S. S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II- Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Als dan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II- Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden." (RW, Arrest Nr. 116 183 •i o - f o o/"woi

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is, in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van de verzoeker om internationale bescherming moeten behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend;

En aangezien de beslissing van de tegenpartij zich baseert op mindere recente rapporten dan die die in dit schrijven worden geciteerd;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.

Dat de verzoekers twee minderjarige kinderen hebben van zeer lage leeftijd. Dat uw Raad in het arrest n° 132 182 van 27 oktober 2014 waarin een beslissing van weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten werd nietig verklaard voor een moeder met jonge kinderen; dat het arrest benadrukt dat « d'avoir égard à la situation personnelle de la concluante pour vérifier le risque de violation de l'article 3 de la CEDH » en stelt dat « il n'y aucun élément précis confirmant, dans la situation personnelle de la concluante, le motif de l'acte attaqué selon lequel 'on ne peut nullement conclure qu'en tant que demandeur d'asile en Espagne ou en tant que membre du groupe vulnérable de demandeurs d'asile, on serait systématiquement et automatiquement soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH' » ;

(Vrije vertaling : « gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker om het risico van schending van artikel 3 van het EVRM te controleren » en stelt dat " er geen concrete aanwijzingen zijn die, in de persoonlijke situatie van de verzoeker, de motivering van de bestreden handeling bevestigen, volgens de welke men niet kan concluderen dat als een asielzoeker in Spanje of als lid van een kwetsbare groep asielzoekers, men systematisch zou worden onderworpen aan een automatische behandeling dat in strijd is met artikel 3 van het EVRM ;

Dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft en dat dit een grotere kwetsbaarheid veroorzaakt maar dus ook een grotere zorg vraagt vanwege de Belgische staat om te vermijden dat er behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM plaatsvinden) ;

Dat de Kamer van het Europees Hof van Mensenrechten 4 november 2014 het arrest « Tarakhel tegen Zwitserland » uitgesproken heeft, wat betreft asielzoekers die naar Italië moesten terugkeren krachtens de Dublin-Verordening ;

Dat het Hof besloot dat « en tant que catégorie de la population «particulièrement défavorisée et vulnérable, les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition », et « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » ;

Vrije vertaling : als een bijzonder kwetsbaar en kansarme categorie van de bevolking vereisen asielzoekers " bijzondere bescherming "onder deze bepaling, " en " als de aanvragers moesten worden teruggestuurd naar Italië zonder dat de Zwitserse autoriteiten vanwege de Italiaanse autoriteiten een individuele garantie gekregen hadden in de eerste plaats wat betreft de ondersteuning dat gepast is voor kinderen van dergelijke leeftijd en anderzijds het behoud van de eenheid van het gezin, zou er een schending zijn van artikel 3 van het EVRM

Dat er dus de zekerheid moet bestaan dat de minderjarige kinderen wel degelijk een gepaste ondersteuning zullen krijgen in Spanje en dat de familie-eenheid behouden zal worden ; Dat de Spaanse autoriteiten een individuele garantie moeten geven aan de Belgische autoriteiten hieromtrent ;

Dat, krachtens artikel 8 van het EVRM, de familie-eenheid van de familie A. moet bewaard worden ;

Dat het belang van het kind ook de belangrijkste zorg van de administratie zou moeten zijn maar ook van deze Raad, en dat het artikel 22bis van de Grondwet dit trouwens aantoonst' asielrecht6' Verschillende Europese Grondteksten ; dat dit principe verankerd wordt in het Dat artikel 24.2 van de Handvest van de Europese grondrechten stelt dat « Bij alle handelingen m verband met kinderen,

ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging »

Dat, in de 14de Observatie van het Comité voor de rechten van het kind, er ook wordt verwezen naar het belang van het kind als een *procédure*- en inhoudelijke kwestie en dat hiermee moet ,r® ®T9 , . gehouden worden in de asielprocedure

(http://www2.ohchr.org/english/bodies/crc/docs/CRC.C.GC.14_fr.pdf);

Dat op dit vlak, de administratie het hoger belang van het kind had moeten overwegen en dat , p! [9®V°9 °Pnleuw het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek TMfTMJe wettehijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) schendt en ook het von h f u f ^Ovendlen' een beslissing maakt die in strijd is tegen het algemene beginsel van het Hof: het hoger belang van het kind;

Dat in een arrest van 27 oktober 2015 (n°175 341), uw Raad tot de vernietiging heeft besloten van het bevel van verwijdering van het grondgebied voor een verzoekster die zwanger was maar ook moeder was van een minderjarig kind. Uw Raad beschouwde inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen diepgaand examen had geleverd van de persoonlijke situatie en kwetsbaarheid van de verzoekster aan het Licht van artikel 3 van de EVRM Dit -re5 " mutatis mutandis worden toegepast op de huidige zaak van Meneer A. die hier in België een asielaanvraag heeft ingediend, met zijn 3 minderjarige kinderen. Deze situatie dient te worden onderzocht in het licht van artikel 3 EVRM.

Dat, in dezelfde zin, Uw Raad een arrest heeft uitgeleverd op 30 oktober 2014 (n° 154 728) wanneer er duidelijk wordt onderstreept dat het feit dat de verzoekster minderjarige kinderen had een bekend feit was voor de Administratie. Ook al beweert de verwerende partij dat er maar vanuit gegaan worden dat de Europese lidstaten de internationale wettelijke instrumenten zal respecteren, zij nochtans geen enkel precies element van garantie weergeeft die rekening houdt met de persoonlijke situatie van de verzoekster. Dit arrest kan mutatis mutandis worden toegepast op de huidige zaak van Meneer A.. Het feit dat hij drie minderjarige kinderen heeft is een feit dat bekend is door de Administratie. Hier moet rekening mee gehouden worden. De verwerende partij voert geen enkel element aan dat rekening houdt met de kwetsbare situatie van de familie. Dat de familie A. terugsturen naar Spanje niet in het belang van de kinderen zou zijn aangezien men heeft aangetoond dat de opvangomstandigheden onder het gemiddelde zijn ;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen."

2.1.1. Verzoekers halen in een enig middel de schending aan van artikel 17 van de Dublin-III Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het voorzichtigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen te behoren tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij verwijzen onder meer naar een rapport van 6 juni 2013 van de *Algemene Vergadering van de Verenigde Naties*, het rapport van de *Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa* van 9 oktober 2013, een rapport van de *Comission Espanola de ayuda al Refugido*, het rapport « *Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile* » van de UNHCR in « *Aperçu 2015-Espagne* », een rapport van 19 november 2014 van FEDASIL, van « *Freedom House* » 31 maart 2015, van *Amnesty International* 26 maart 2015, het rapport van de *Hoog Commissaris voor Vluchtelingen* van juni 2014 en van de *European Committee for the prévention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punsihment (CPT)*. Uit voormelde rapporten zou blijken dat verzoekers bij verwijdering naar Spanje zouden worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, een gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en een gebrek aan toegang tot justitie.

Volgens hen dient er derhalve te worden vastgesteld dat Spanje de richtlijn 2005/85/CE van 1 december 2005 schendt en dat de minimumnormen voor de asielprocedure niet gerespecteerd worden.

In het rapport van « *Accès à des recours efficaces* » zou gesteld worden dat er geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje. Uit het rapport van de *Comission Espanola de ayuda al Refugido* zou blijken dat de opvangcentra gebreken vertonen. Er zou onvoldoende adequate hulp verleend worden aan asielzoekers. Er zou geen identificatiesysteem ontwikkeld zijn om kwetsbare mensen te helpen. Uit een lezing van de beslissing zou niet blijken dat voormelde bronnen door de verwerende partij geraadpleegd werden. Zij stellen twee (vervolgens drie) minderjarige kinderen te hebben en dat dit een grotere kwetsbaarheid veroorzaakt en een grotere zorg vraagt vanwege verwerende partij om te

vermijden dat er behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zouden zijn. Zij vervolgen dat conform artikel 9 van de Dublin-III-Verordening België de verantwoordelijke lidstaat is voor hun asielaanvraag daar zij er gezinsleden hebben die er reeds internationale bescherming genieten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissingen vermelden artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 3.2 *juncto* artikel 18.1b van de Dublin-III-Verordening als hun juridische grondslag. Tevens bevatten de beslissingen een zeer omstandige motivering in feite. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.7. Artikel 3 van het EVRM en het gelijkkluidende artikel 4 van het Handvest bepalen het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals *Amnesty International* of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partijen betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

2.8. *In casu* voeren verzoekers aan dat de groep van asielzoekers in Spanje een groep zou uitmaken die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen hetgeen zich onder meer zou veruitwenden in inadequate opvangomstandigheden, een gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, een ernstige risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en een gebrek aan toegang tot justitie.

Verzoekers illustreren hun betoog door te citeren uit een aantal algemene rapporten en wensen specifiek de aandacht te vestigen op het rapport van de Verenigde Naties betreffende vormen van racisme, discriminatie en xenofobie van 6 juni 2013 en het rapport van de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van 9 oktober 2013.

Inzake de schending van artikel 3 van het EVRM stellen de bestreden beslissingen vast als volgt:

"We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet

verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

In verband hiermee verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft bepaalde aspecten van de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers is volgens ons onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Uit de in de door de bestreden beslissingen aangehaalde rapporten blijkt bijgevolg dat asielzoekers in Spanje wel degelijk toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. Ook hebben zij in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. In dit rapport wordt verder nog bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). De bestreden beslissingen stellen tevens vast dat indien er in Spanje net als in

andere EU-landen soms problemen voorkomen voor wat betreft de opvang en de begeleiding van asielzoekers zoals verzoekers menen te moeten afleiden uit de door hun aangehaalde rapporten, deze echter onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten dat ze zouden kunnen leiden tot een situatie van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekers als asielzoekers die worden overgedragen aan Spanje behoren tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De Raad stelt in dit verband vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoekers aan Spanje met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan en dat hij hierbij verwijst naar relevante informatiebronnen, waaronder mensenrechtenverslagen.

Verweerder verwijst naar het rapport *“Dublin II-Regulation National Report – Spain”* van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012, een document van de *Algemene Vergadering van de Verenigde Naties* van 6 juni 2013 houdende een rapport dat de speciale rapporteur inzake hedendaagse vormen van racisme opstelde naar aanleiding van een bezoek aan Spanje, een document van de *Algemene Vergadering van de Verenigde Naties* van 28 mei 2013 dat een antwoord van de Spaanse autoriteiten bevat op het rapport van de speciale rapporteur inzake hedendaagse vormen van racisme, een rapport van 9 oktober 2013 van de *Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa*, jaarrapporten van *Amnesty International* en landenrapporten over Spanje van de *United States Department of State*. Het eerst vermelde rapport handelt specifiek over asielzoekers die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje. Deze stukken zijn opgenomen in het administratief dossier.

Verweerder wijst erop dat het feit dat er drastische kostenbesparingen waren die het antiracismebeleid zouden ondermijnen nog niet impliceert dat verzoekers in Spanje automatisch en persoonlijk zullen worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling en benadrukt dat Spanje in dit verband verscheidene maatregelen heeft genomen. Hij benadrukt ook dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid, en aldus nog niet blijkt dat de behandeling van de asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dusdanig is dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerder leidt uit de betreffende rapporten af dat het niveau van de gezondheidszorgen vergelijkbaar is met dat van deze in andere lidstaten van de Europese Unie en dat de rechten en levensbehoeften van de asielzoekers er volledig zijn gegarandeerd. Verweerder wijst er vervolgens op dat de Spaanse overheden hebben verzekerd dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen. Hij benadrukt dat verzoekers in het bezit zullen zijn van een doorlaatbewijs bij overdracht en zij in Spanje documenten krijgen die vermelden dat ze asielzoekers zijn, zodat niet blijkt dat zij kunnen worden beschouwd als *“migranten zonder papieren”*. Er wordt verder aangegeven dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's en de regio's in zuidwest Spanje zwaarder zijn geïmpacteerd door de crisis dan de regio's in het noordoosten van het land. In dit verband wordt geduïd dat het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg bevoegdheden zijn van de regio's. Verweerder wijst erop dat voor verzoekers een transfer is voorzien naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door de speciale rapporteur voor de Verenigde Naties inzake hedendaagse vormen van racisme en dat uit het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado blijkt dat personen die in het kader van de zogenaamde Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje aan de grenspost worden opgevangen door het Rode Kruis. Verweerder oordeelt dat geen recente, objectieve rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure in hun geheel niet beschikbaar zouden zijn in Spanje en evenmin dat eventuele tekortkomingen in dit verband stelselmatig zouden zijn.

Verweerder besluit dat uit de voormelde rapporten niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij wijst er ook op dat het UNHCR geen rapport in deze zin heeft gepubliceerd en niet heeft

opgeroepen om niet langer asielzoekers over te dragen aan Spanje in het kader van de zogenaamde Dublinreglementering.

Verweerder heeft bijgevolg in onderhavig geval de positieve onderzoeksverplichting nageleefd die op hem rust, zoals aangegeven in het door verzoekers geciteerde arrest van de Raad. Verzoekers zijn, gelet op deze motivering, ook niet ernstig waar zij voorhouden dat verweerder er zich toe zou hebben beperkt uit te gaan van een vermoeden dat Spanje zijn Europeesrechtelijke en internationale verplichtingen tegenover asielzoekers nakomt omdat Spanje in dit verband verdragen ondertekende en deelneemt aan het Europees gemeenschappelijk asielstelsel. Verweerder beperkte zich geenszins tot een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, doch voerde een onderzoek in het licht van verschillende rapporten van gezaghebbende organisaties, waaronder mensenrechtenorganisaties. Er kan aldus worden besloten dat verweerder heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Verzoekers wijzen op de door verweerder ook reeds in aanmerking genomen rapporten van 6 juni 2013 van de speciale rapporteur voor de Verenigde Naties inzake hedendaagse vormen van racisme en van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa. Zij stellen dat uit deze rapporten wel degelijk zou blijken dat zij in Spanje zullen worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, een gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, een ernstige risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en een gebrek aan toegang tot justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers zich beperken tot losse verwijzingen en citaten uit de twee voornoemde rapporten die handelen over de algemene mensenrechtensituatie in Spanje, en die op (zeer) algemene wijze melding maken van een bezorgdheid omtrent de (toepassing van de) asielwetgeving in Spanje en vertraging in de behandeling van asielaanvragen, het effect van de economische en financiële crisis op de ondersteuning van erkende vluchtelingen, bezorgdheden omtrent de leef- en werksituatie van migranten in het algemeen in Spanje, bezorgdheden omtrent racisme en discriminatie ten aanzien van migranten in het algemeen, en bezorgdheden omtrent de opvangcentra in Ceuta en Melilla, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “*systemic flaws*”, Franstalige versie: “*défaillances systémiques*”). Aldus blijkt nog niet dat asielzoekers in Spanje geen toegang tot justitie hebben. Verzoekers weerleggen door het louter citeren uit deze rapporten ook niet de concrete vaststellingen die hieromtrent in de bestreden beslissingen zijn gedaan.

Uit bepaalde problemen die (ook) in Spanje werden vastgesteld inzake het verstrekken van informatie over de beroepsmogelijkheden en -modaliteiten, het verzamelen van de vereiste documenten, de toegang tot advocaten, de duurtijd om te worden opgeroepen voor het gehoor, het gehoor en de kennisneming van de beslissing en haar motieven, die verzoekers puur uit het overzicht van het *European Union Agency for Fundamental Rights* van 2010, kan verder ook nog niet worden geconcludeerd dat de vroegere procedurerichtlijn in Spanje stelselmatig zou worden geschonden of dat er heden ten dage geen deugdelijke waarborgen zouden worden geboden. Aldus blijkt andermaal nog niet dat er actueel sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure.

In zoverre verzoekers verwijzen naar citaten uit rapporten en/of artikelen die handelen over de situatie in detentiecentra in Spanje, merkt de Raad op dat niet blijkt dat asielzoekers die aan Spanje worden overgedragen in het kader van de Dublinreglementering aldaar worden opgesloten in detentiecentra. Aldus blijkt de relevantie van deze aangehaalde informatie niet in de thans voorliggende situatie.

Verzoekers citeren verder uit een internetartikel van het UNHCR van 2015 dat handelt over de algemene situatie in de zuidelijke regio van de Europese Unie. Hierin wordt voor de eerste zeven maanden van 2014 melding gemaakt van een verhoogde toevloed van asielzoekers en migranten in Italië, Spanje en Griekenland, een moeilijke economische situatie in de regio die een impact heeft gehad op de capaciteit en bereidheid van vele landen om hun beschermingssystemen te versterken, besparingsmaatregelen die ook de werking van sociale organisaties die zich bezighouden met asielzoekers en vluchtelingen raken, problemen van xenofobie en intolerantie en pogingen van landen om de toestroom af te remmen.

De Raad benadrukt evenwel dat deze informatie op geen enkele wijze ingaat op de concrete, specifieke situatie in Spanje en niet van aard is aan te tonen dat de Spaanse overheden geen gepaste en menswaardige opvang zouden bieden aan asielzoekers of de Spaanse asielprocedure geen voldoende waarborgen biedt.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar een citaat in een rapport van *Freedom House* van 31 maart 2015, naar een artikel van *Amnesty International* van 26 maart 2015 en naar een verklaring van *Amnesty International* betreffende besparingsmaatregelen die gevolgen hebben voor kwetsbare groepen, hoge werkloosheid, beperkingen op toegang tot gezondheidszorg, de facto segregatie van migrantenbuurten, een anti-Roma gevoel, 'racial profiling' door de politie en hervormingen inzake terrorisme, strafrecht en migratierecht. Deze verwijzingen handelen andermaal over de algemene (mensenrechten)situatie in Spanje en de algemene situatie van migranten, zonder dat aldus een duidelijk beeld naar voor komt van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang voor asielzoekers. Hiermee tonen zij niet aan dat zij als asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje geen gepaste opvang zullen kunnen genieten of geen toegang zullen hebben tot gezondheidszorgen of tot een adequate asielprocedure.

Verzoekers gaan ook in, aan de hand van een verklaring van *Amnesty International* en een rapport van het UNHCR, op de nieuwe administratieve praktijk van verdrijving aan de grenzen van Ceuta en Melilla, hetgeen vragen doet rijzen in het licht van het non-refoulementbeginsel, en de situatie in Ceuta en Melilla zelf. Er blijkt evenwel niet dat deze informatie thans relevant is in hun situatie. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoekers zich niet langer in een van de bedoelde enclaves bevinden, laat staan aan de grens tussen Marokko en deze enclaves, en zij geen begin van bewijs aanbrengen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-verordening worden overgedragen aan Spanje, en die aanvankelijk via Ceuta of Melilla het grondgebied van de Europese Unie zijn binnengekomen, worden teruggestuurd naar deze enclaves om de behandeling van hun asielverzoeken af te wachten.

Verzoekers verwijzen ten slotte naar een rapport van het *European Committee for the prevention of torture and inhuman or degrading treatment or punishment* waarin een incident wordt opgenomen waarvan een migrant zonder papieren het slachtoffer was en waarin kritiek wordt geuit op de levensomstandigheden in gesloten centra. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers aan de hand van één incident van een migrant zonder papieren nog niet aantonen dat er sprake is van de bedoelde systematische tekortkomingen. Verder wijst de Raad op het gestelde in de bestreden beslissingen dat verzoekers als asielzoekers terugkeren naar Spanje, en aldus niet zijn te beschouwen als migranten zonder papieren – hetgeen zij niet weerleggen –, en wordt herhaald dat geen gegevens voorliggen dat verzoekers als asielzoekers in Spanje zullen worden opgesloten.

Verzoekers beroepen er zich op dat sommige van de door hen aangehaalde bronnen recenter zijn dan de bronnen die verweerder heeft gehanteerd, doch de Raad merkt op dat niet blijkt dat deze recentere bronnen dan relevant zijn in de situatie van verzoekers, specifiek de situatie zouden betreffen van asielzoekers in Spanje of van aard zijn dat deze wijzen op een wezenlijk gewijzigde situatie voor asielzoekers in Spanje in vergelijking met de situatie zoals deze wordt beschreven in de bestreden beslissingen aan de hand van de door verweerder gehanteerde bronnen. Er blijkt niet dat aan deze bronnen een groter gewicht zou moeten worden toegekend of dat deze de door verweerder gehanteerde bronnen tegenspreken.

Verzoekers stellen nog dat Fedasil in een beslissing van 19 november 2014 oordeelde dat de opvangvoorzieningen in Spanje niet conform zijn aan het respect voor de menselijke waardigheid. De Raad merkt evenwel op dat zij in dit verband weliswaar verwijzen naar een stuk 3, doch zonder dat zij een dergelijk stuk voegen bij hun verzoekschrift. Het is de Raad aldus niet mogelijk te begrijpen in welke omstandigheden en op basis van welke bronnen een dergelijk standpunt zou zijn ingenomen. Een dergelijke beslissing bindt verweerder of de Raad ook niet. Deze algemene verwijzing laat de Raad niet toe tot een ander standpunt te komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen de relevante motieven van de bestreden beslissingen, gesteund op onder meer een concreet rapport met betrekking tot de situatie van zogenaamde "Dublin-terugkeerders" in Spanje, te weerleggen. Er blijkt ook geenszins dat de door verweerder aangehaalde rapporten geen correcte weergave zijn van de actuele situatie voor asielzoekers in Spanje. Nu verzoekers niet weerleggen dat zij als asielzoekers in Spanje gerechtigd zullen zijn op onder meer opvang en er geen concrete aanwijzingen voorliggen van ernstige

opvangproblemen in Spanje voor “Dublin-terugkeerders”, blijkt ook geenszins dat verweerder in dit verband garanties diende te vragen van Spanje.

De door verzoekers geciteerde rapporten laten niet toe te besluiten dat er thans in Spanje fundamentele tekortkomingen zouden bestaan op het vlak van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (HvJ 21 december 2011, N.S. t. Secretary of State, nr. C-411/10, § 89). Uit het betoog van verzoekers kan niet worden besloten dat asielzoekers in Spanje een groep uitmaken die stelselmatig aan vernederende behandelingen zou worden blootgesteld in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.9. Uit het zgn. Dublin-interview, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen blijkt dat eerste verzoeker op de vraag waarom hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen, antwoordde dat hij naar België was gekomen omdat zijn vrouw Franstalig is en dat Spanje in een crisis verkeerde zodat hij op straat zou moeten slapen. Hij verklaarde dat hij geen familie in België had.

Verzoekers maakten tijdens hun gehoor echter geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens hun verblijf in Spanje die door hen als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werd ervaren. Verzoekers hebben geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verweerder kon dan ook vaststellen dat de door verzoekers aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Spanje geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Waar verzoekers ten slotte nog wijzen op het feit dat zij “twee” en verder nog “drie” minderjarige kinderen hebben en verwijzen naar het arrest *Tarakhel tegen Zwitserland*, tonen verzoekers vooreerst niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden. In voornoemd arrest werden de betrokkenen krachtens de Dublin-Verordening naar Italië teruggestuurd terwijl verzoekende partijen naar Spanje worden teruggestuurd.

De Raad stelt vast dat in het arrest *Tarakhel* door het EHRM werd vastgesteld dat er in Italië sprake was van ernstige aanwijzingen dat de opvangcapaciteit ontoereikend was waardoor er een redelijke kans bestond dat een groot aantal asielzoekers geen opvang zouden verkrijgen oftewel een opvang in een overbevolkte opvangstructuur waar de levensomstandigheden ontoereikend en gewelddadig zouden zijn. Hierbij was er ook sprake van dat de eenheid van het gezin niet steeds werd geëerbiedigd. Deze rechtspraak betreft evenwel enkel de situatie in Italië en verzoekers maken niet aannemelijk dat de situatie in Italië zonder meer kan worden getransponeerd op Spanje. Zoals hierboven reeds werd geduïd, blijven verzoekers in gebreke aan te tonen dat de Spaanse autoriteiten asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublinreglementering, waaronder gezinnen met zeer jonge kinderen, geen aangepaste en menswaardige opvang zouden bieden. Evenmin brengen zij aanwijzingen aan dat de Spaanse overheden in deze situatie de eenheid van het gezin niet steeds zouden eerbiedigen. Zij maken aldus niet aannemelijk dat, in navolging van voormeld arrest, ook *in casu* garanties betreffende de opvang en het behoud van de gezinscel dienden te worden verkregen. In zoverre verzoekers nog verwijzen naar een arrest van de Raad wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de omstandigheden die aan dit arrest ten grondslag lagen volledig dezelfde zijn en arresten van de Raad in ieder geval ook geen precedentswaarde hebben.

Verzoekers leveren geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan hun geval, het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.10. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Aldus wordt evenmin aangetoond dat verweerder op deze grond gebruik had moeten maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule, vervat in artikel 17, eerste lid, van de Dublin-III-verordening.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT